jaz. zákon. Na stejném právním názoru spočívá také nál. Boh. A 5872/26, v němž nss dospěl rovněž k úsudku, že podle uvedených norem báňští inženýři jsou orgány státu čili nyní orgány republiky.

Jestliže podle předcházejících vývodů báňského inženýra lze subsumovati pod pojem orgánu republiky po rozumu § 1 odst. 2 bodu 1 jaz. zák. a jestliže jaz. nař., provádějíc zevrubněji podle § 8 odst. 1 jaz. zák. tento zákon, v čl. 2 odst. 3 prohlašuje, že orgány republiky po rozumu jaz. zák. jsou báňští inženýři, plyne z toho závěr, že toto ustanovení jaz. nařízení jest ve shodě se zákonem.

Uložil-li tedy žal. úřad nař. rozhodnutími st-lům jako báňským inženýrům, aby prokázali znalost státního jazyka podle předpisů jaz. nařízení, které v čl. 67 povinnost tuto ukládá také báňským inženýrům jako orgánům (čl. 2 odst. 3) již ustanoveným, opřel příkaz st-lům daný právem o platný předpis, a nelze v nař. rozhodnutí shledati nezákonnost.

Č. 8122.

Živnostenské právo: I. Za jakých okolností je společenstvo legitimováno k rekursu (a ke stížnosti na nss) do udělení hostinské koncese? — II. Nezákonné je udělení hostinské koncese instancí druhou (k rekursu žadatelovu), ponechá-li instance druhá instanci prvé, aby určila místnosti, v nichž má koncese býti provozována. — III. Z jakých důvodů může živn. úřad, uděluje koncesi hostinskou, upustiti od požadavku, aby žadatel provozoval koncesi osobně?

(Nález ze dne 23. září 1929 č. 26.721/28.)

Prejudikatura: Boh. A 3039/23.

Věc: Společenstvo hostinských a výčepníků ve St. proti ministerstvu obchodu o hostinskou koncesi.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Osp ve St. výměrem z 26. června 1927 odepřela uděliti Ing. Miroslavu K., staviteli ve St., koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepní v domě čp. . . . ve St., v němž dle výkazu ke spisům připojeného provozováno bylo oprávnění dle § 16 lit. c) živn. řádu, poněvadž toho potřeba obyvatelstva nevyžaduje (§ 18 odst. 3 živn. řádu), a poněvadž žadatel by živnost tu osobně neprovozoval (§ 19 odst. 2. živn. řádu).

K odvolání žadatele zrušila zsp v Praze výměrem ze 4. srpna 1927 rozhodnutí prvé stolice a udělila žadateli koncesi k oprávněním dle § 16 lit. b), c), d), f), g) živn. řádu v uvedeném domě a to v místnostech, jež v dohodě se žadatelem určí osp.

Proti tomuto rozhodnutí podalo společenstvo jednak odvolání, jednak stížnost dovolávající se zrušení koncese z moci dozorčí. Min. obch. nař. rozhodnutím rekurs společenstva zamítlo a dodalo, že st-l je dle § 3 odst. 1 lit. a) zák. z 15. července 1927 č. 112 Sb. osvobozen od průkazu způsobilosti, ježto již před účinností tohoto zákona měl koncesi k provozování živnosti hostinské.

O stížnosti společenstva do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto :

Vzhledem k vývodům odv. spisu bylo v prvé řadě uvážiti, je-li společenstvo legitimováno k podání stížnosti. Dle § 18 posl. odst. živn. řádu nemá společenstvo odvolacího práva proti udělení koncese tehdy, jde-li pouze o další propůjčení koncese až dosud v těchže místnostech provozované. Poněvadž dle správních spisů má koncese žadatele obsahovati též oprávnění, na něž nevztahovala se koncese jeho předchůdce, a poněvadž koncese žadateli nebyla udělena pro tytéž místnosti, ve kterých provozována byla jeho předchůdcem, pak, i kdyby existovalo oprávnění předchůdcovo, což stížnost popírá, nemůže býti pochybnosti o tom, že společenstvo v daném případě mělo právo odvolací proti udělení koncese. Právo to také žal. úřad sám uznal, když o rekursu jeho meritorně rozhodl. Mělo-li však společenstvo právo rekursní, nemůže mu býti upíráno ani právo stížnosti k nss, a sluší proto o stížnosti jeho rozhodnouti. — — — —

Společenstvo namítá, že nař. rozhodnutí neuvádí. pro které místnosti se koncese uděluje, čímž odnímá společ. možnost, aby se o jejich vhodnosti vyjádřilo. Námitka tato je důvodná. Dle § 18 živn. řádu má již při udělení koncese býti vzat zřetel na způsobilost místností pro provozování živnosti hostinské určených. Musí tedy již při udělení koncese býti konstatováno, které místnosti provozu živnosti mají sloužiti, a hodí-li se tomuto účelu. Předpisu tomu zajisté není vyhověno tím, že úřad vyšší stolice koncesi udělí, ale přenechá určení místností, v nichž se má živnost provozovati, dodatečnému výroku stolici první v dohodě s žadatelem, neboť určení provozovacích místností a jejich způsobilost je předpokladem pro udělení koncese, tudíž nelze uděliti koncesi, aniž by dříve splnění tohoto předpokladu bylo konstatováno.

Důvodná je i stížnost, pokud namítá, že úřad neměl uděliti koncesi, ježto žadatel nebude ji osobně provozovati, a od osobního provozování nemůže býti osvobozen pouze se zřetelem na to, že slušně upraví hostinské místnosti. Jak nss v nál. Boh. A 3039/23 vyslovil, může živn. úřad odepříti udělení hostinské koncese, zjistí-li, že žadatel nebude ji provozovati osobně, a že není také důležitých příčin, pro které mohl by ji provozovati náměstkem neb pachtýřem. V takovém případě může i společenstvo domáhati se toho, aby koncese udělena nebyla. Je tedy uvážiti, zda okolnost, že uchazeč o koncesi postaví slušný hostinec, může býti důvodem pro to, aby upuštěno bylo od osobního provozování živnosti hostinské. Stížnosti dáti je za pravdu, že nikoliv, neboť důležitým důvodem podle § 19 živn. řádu může býti jen okolnost, pro kterou nemůže živnost osobně býti provozována, nikoliv okolnost, jež není v příčinném vztahu k osobnímu provozování živnosti. Poněvadž nelze nahlédnouti, v jakém směru mohla by okolnost, že uchazeč o koncesi postaví pěkný hostinec, překážeti tomu, aby v něm provozoval živnost osobně, nelze vůbec z tohoto důvodu upouštěti od požadavku osobního provozování živnosti. Činí-li tak úřad přec, je rozhodnutí jeho nezákonné. — — — —